

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

George V Grigore

Geții de Aur

Editura STEFADINA 2015

Atracia - Țara Neagră a lui Negru Vodă

(*Negru pe alb* sau *Ceea ce este evident*)

Atra (lat. = negru) a dat numele A-TRA-ciei, patria oamenilor născuți din Pământul Negru (pământul ars după apocalips, originea legendarului Pelasgo – Hellasgo (Paloș - Palas, Peleş, Peleaga), cei ce se închinau zeului ce patrona muncile agricole și roadele pământului, adică lui Saturn - *Cel cu chipul negru*, ca un coșar, ca „pana corbului” (are un simulacru gigant pe *Vârful Omu* din *Munții Bucegi* ai României) avea în mâna stângă o seceră, iar în mâna dreaptă un snop de spice de grâu. Arma sfântă a dacilor era o sabie ca o mare seceră, numită Sica (Arma ascunsă a antichității) sau Falx Dacica (cum o numeau romanii), iar cuțitul cu vârful încovoiat era cosorul. Cu ele, cu aceste arme-unelte „adunau” recolta de grâu, dar și de dușmani ai țării, atunci când aceștia creșteau până peste poate de mult. La Roma, templul lui Saturn va conține chiar trezoreria regală, ca semn al recoltei, al bogăției. La Sarmisegetusa, unde era templul lui Zamolxis, se afla tezaurul regal dacic. *Tracia cea Neagră* (aflată la miazănoapte) era țara cea mare a pelasgilor și se întindea odată peste regiuni ca Munții Pădurea Neagră (S-V Germaniei), Marea Neagră, Muntenegru, râul Struma (în bulgară *Струма*, în greacă *Στρυμόνας* – Strimonas, adică peste Bulgaria și Grecia) numit și Râul Negru, dar și peste Marea Egee, în Asia Mică (Ionia), dar a fost restrânsă în timp la Valahia Neagră și la Vlahiile mai mici rătăcite prin Europa. Vlahii Negri, Ungro-vlahii, Kara-Iflac, Mauro-Vlahi sau Latini-Nigri își supranumeau conducătorii Negru Vodă, iar drapelele și blazoanele acestora aveau pe ele capete de negrii (simple, ca în cazul *Țării Românești* și a *Basarabiei*, sau

prinse în cheia tainei vieții și a morții din blazonul Moldovei; capetele de negri mai apar în steagul sarzilor, al corsicanilor, în blazonul Papei Pius al VII-lea, sau în cel al Papei Benedict al XVI-lea, etc.).

Înțelepciunea multi-milenară a poporului român s-a transmis oral prin proverbe și zicători. Unul dintre aceste proverbe spune „*Să fii cu ochii în patru!*”, sensul acestuia fiind: „*Să fii atent la ce se petrece în jurul tău, pentru a te apăra.*” Un conducător getodac, membru al unei frății de acum peste 2500 de ani, purta un coif de aur sau argint cu doi ochi aționați. Un astfel de coif, odată pus pe cap, își dovedea adevărata valoare, conferind celui ce-l poartă titlul de „*Cel cu patru ochi*” sau „*Cel a toate văzător*”. De aici ne-a parvenit vorba strămoșească de „a fi cu ochii în patru”, adică „foarte atent”. Ei erau cei numiți *Sharabi* ai Terrei din misterioasa „*Castă IO*” (IO – ROPA era Țara Lor, Locul Renașterii, *Grădina Maicii Domnului*), al sarabilor întemeietori, castă la care își declarau apartenența toți marii voievozi români.

De ce domnitorul valah („Wall – ahi” de la valurile de pământ – balize ridicate de strămoși, care ne arată și acum până unde s-au ridicat apele la Marele Potop Planetar) era cel care și-a luat titulatura de Negru Vodă ? Cine era acest Domn ? Era chiar cel care trebuia – evident – să ocupe această poziție socială de frunte ? El aparținea cumva, prin rolul asumat, de Celălalt Tărâm, cel al umbrelor. El „era și nu era”, cum spune și povestea populară multimilenară...

Ceea ce este evident, ceea ce se află la vedere pentru oricine, ceea ce nu poate fi contestat, a fost consemnat de către înțelepciunea populară a românului cu sintagma „*Negru pe alb*”. Un adevărat conducător era ceva evident, era ceva vizibil așa cum este „Negru pe alb”. Printre toți ceilalți albi, el conducătorul,

Libris
80
singurul, era Cel Negru. Iar o țară specială nu putea fi decât Neagră. Și Valahia, pentru că...

Respect pentru oameni și cărți
Vaç, numele vedic pentru suflul universal cu atribuții cosmogonice derivă de la același arhetip primordial *Valac-Valac*, bine ilustrat nu numai de simbolurile, ci și de toponimele pământului pe care trăim ca români. Ceea ce astăzi redescoperim cu neîncredere, încă, pe baza postulatului lui Casirrer, *Scrierile Vedice* consacrau cu 4000 de ani în urmă prin zeificare. Cuvântul *Vaç*, respectiv *Valah*, este cifru al logosului universal, ei spunându-i „sufletul lumii” sau „suflul universal”. Ca și în religia egipteană, zeul dacic Zamolxe reprezenta puterea vieții care se află în Pământul Negru – Nămolos din valea izvorului (pandant cu zeița Artemis Nămolosa (Cea Neagră), cu Templul în Efes, Asia Mică), la fel cum zeul Gebeleizis (pandant zeului egiptean Geb) era puterea pământului de a se ridica din ape (semn al muntelui, piramida, ziguratul, movila, tumulul, plaiul („plăieșii” erau „feciorii plaiului”, cei născuți din pământ). Ridicarea din ape a pământului forma „ghebul” (sau „cocoașa”) și astfel devenea cel ce îngloba puterea vieții, putere ce va înfrății răsărind din sămânță, așa cum apar ciupercile după ploaie (ex.: Ghebele, ciupercile ce apar după ploaie înfrățite mai multe într-o singură rădăcină, pe lângă buturugile putrede din pădure sau luminișuri (Ghebeleizis)). Așa a apărut și semnul lui 10, al lui IO, cu sens de: „Când unul roiește și se-nvârtește, nouă curg...” (conducătorul stă pe Scaunul de Domnie și coordonează celelalte 9 direcții). Gea era în mitologia lor personificarea Marii Păsări Galactice, iar Pământul este OUL acestei Mari Păsări Galactice. Primii oameni erau numiți Gaeți (sau **Geți, Geta, Getai**), ca Fii ai Marii Păsări Vultureanca (Gaya) ce se unește într-o hierogamie sfântă și sacră cu Pan (Zeul cu picioare de țap) pe vârful Muntelui Pangayon (Pan și Gaya). Pentru acest rit sacru, pasărea coboară din ceruri

spre vârful montan, iar țapul-cerb (purtător de coarne și „săritor”) va încerca să atingă cerul. Prin „atingerea” celor doi are loc hierogamia. În urma hierogamiei sfinte cei doi fac schimb de caracteristici și specificități și în final apar două animale fabuloase: Cerbul pasăre (sau Cerbul Sarabha), ca semn al Conducătorului Suprem Atoatevăzător și purtător al Arborelui Vieții ce calcă peste ape cu opt picioare și Pasărea unicorn ce susține viața cu ajutorul ciocului și al ghearelor, două vietăți complexe, cu valențe zeiești. Din această hierogamie au mai apărut de-a lungul timpului și toate celelalte viețuitoarele, populând cu suflu și energie matrici energetice aflate în matca universală a vieții fără de sfârșit. După dezastrul cataclismic planetar, la „coada” fiecărui apocalips apăreau noi specii de plante și animale ce populau noua lume. Strămoșii noștri considerau că se rezidește lumea. D’aci (Dacia) au pornit toate tainele. Acești Geți de Aur erau vechii oameni de lemn din Epoca de Aur (pentru ei „rădăcinile” erau importante; de aceea „*Codrul era frate cu românul*”); ei în Marea Arie Getică a Vechii Europe creșteau-copilăreau, creșteau-învățau, creșteau-se înmulțeau și se gospodăreau (câte 10 neveste aveau), iar la vremea secerișului, când erau maturi-bătrâni, în marea armată a celor dați pământului (morții) se înrolau, îmbrăcând cămașa morții. De aceea porneau răzând la luptă, pentru că în urma lor rămâneau copiii lor și copiii copiilor lor... Viața lor era împlinită. Mureau fericiți că și-au împlinit menirea, apărând Pământul care i-a născut. „*Țărână din țărână...*” De aceea pe monumentul Columnei de la Roma apar doar daci maturi înarmați, niciodată tineri. Majoritatea sutelor de statui de daci colosale și valoroase ridicate în marele For al lui Traian reprezintă oameni maturi, daci care stau în picioare, relaxați, cu mâinile încrucișate, ca semn al ascultării Legilor

naturii și a împăcării cu acestea. „*Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus!*”...

A venit Creștinismul cu primele biserici subterane și cu un Fiu născut într-o peșteră, precum zeul Mithra (Mitruță, Mitu, Du-mitru)... Dacului a fost confundat cu Dracul, iar șarpelui, prieten al dacului, semn al nemuririi și al ciclicității (schimbarea pielii) i-au dat chip de diavol și păcat al ispitei. Și toate acestea, deși Iisus spune: „*Fiiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii!*” Va urma acoperirea Altarelor Fecioarei Negre, peste care se vor construi toate catedralele Europei și vom mai avea doar în calendarul creștin o „*Săptămână a Negrilor*”, alt nume dat „*Săptămânei mironosițelor*”, care vine după „*Săptămâna luminată*” (a treia zi de Paște) când cele mai multe femei postesc (origine necunoscută). Vechea Biserică Valahă Egipteană a Geților de Aur a fost ștearsă din tot și toate... Doar simbolurile ei aflate pe odoarele de aur și argint ale principilor geți și câteva inscripții încifrate și acoperite de fum prin foarte vechi biserici și mănăstiri au mai scăpat...

Au trecut apele timpului, iar noi am rămas locului (român = rămân; Românii=Rămânii). Suntem singura țară care nu a cucerit nici un alt teritoriu. Noi aici ne-am născut, aici am stat de mii și mii de ani. „*Al cui ești ? De unde ești de pământ?*” te întrebă românul, pentru că, vrei-nu-vrei, aparții acestui pământ din care te-ai născut. Pământul acestei țări este special, pentru că noi suntem cu toții „Get-be-Get”, Fiii Pământului. De aici și sentimentul de DOR specific românului. „*...dar când te trage pământul / tot acasă te întorci...*”

La începuturile Lumii a existat o școală esoterică foarte veche. Aceasta susținea că Dumnezeu este întunericul absolut. Tradiția eseniană mai susținea acest lucru. Esenienii spun că Dumnezeu este întuneric pentru că întunericul este etern. Lumina

vine și pleacă, dar întunericul rămâne. El nu răsare, el nu are sursă. Lumina creează o stare de tulburare; nu poți dormi în lumină. Întunericul este relaxare totală. De ce ne este frică de întuneric? Pentru că Lumina este Viață. Întunericul poate fi Moarte. Lumina este finită; întunericul este infinit. Întunericul pare a fi pântecul din care se naște totul și în care se resoarbe totul. Dacă vei iubi întunericul, nu te vei mai teme de moarte. Dacă vei deveni una cu întunericul, vei deveni una cu moartea. Acum nu vei mai putea muri; ești nemuritor. Lumina se naște și moare... Întunericul pur și simplu este. El ființează la nesfârșit. Fii și tu întuneric! Fii Negru Vodă! Fii ATRA !

Frăția regilor geto-daci ce păzeau țara cu ochii în patru

Înțelepciunea multi-milenară a poporului român s-a transmis oral și anonim prin proverbe și zicători, prin vorbe de duh și cuvânte din bătrâni. Unul dintre aceste proverbe spune „*Să fii cu ochii în patru!*” Sensul acestuia este „*Să fii atent la ce se petrece în jurul tău, pentru a te apăra.*” Un conducător al unei comunități trebuie să dovedească anumite calități peste medie, printre care și aceea a unei atenții vizuale sporite. Cel ce „*vede cu ochii minții*” dovedește o ascuțime și o agerime a inteligenței peste medie, dovedește flexibilitate în gândire, în percepția emoțiilor, în comportament, dar și o deschidere totală și o comunicare eficientă cu semenii. Primele reprezentări ale unor personaje umane cu patru ochi întâlnim în cadrul culturii Cucuteni (4800 î.Hr.; aflată în Marea Arie Getică de locuire postapocaliptică, din jurul Mării